

[Dagmar Andreassen.]

steren stillede og af socialdemokrater, SF og radikale tiltrådte ændringsforslag.

Ømann: Jeg føler ingen grund til at fravige den anbefaling, jeg gav lovforslaget ved første behandling; det har udvalgsbehandlingen ikke givet mig anledning til.

Jeg fremhævede dengang det glædelige i denne form for långivning, som bestod i, at man løsrev låneformidlingen fra realkrediten, fra realsikkerheden, og mere bedømte, hvilke chancer et givet projekt ville have. Jeg synes, det er en måde at se på långivning på, som er værd at støtte, og derfor skal jeg da også fortsat anbefale, at man bevilger de 50 mill. kr. for finansåret 1972-73.

Vi står nu i den ejendommelige situation, at to partier, der plejer at rose sig af at være erhvervsvenlige, siger nej til disse lånemidler på nedsatte rentevilkår på håndværkets og industriens vegne.

Ja, fra hr. Jens Peter Jensens mund skal vi endog høre udtrykt en principiel lede ved subsidier. Må jeg sige: det er stærk tale efter 12 års voksende landbrugsstøtte.

Jeg skal anbefale, at man stemmer imod de konservatives ændringsforslag, og at man stemmer for det ændringsforslag, der er stillet af handelsministeren.

Handelsministeren (Erling Jensen): Det glæder mig, at dette lovforslag på ny er kommet til anden behandling med udsigt til nu at blive vedtaget i dette ting.

Til hr. Lysholt Hansen skal jeg sige, at jeg kan bekræfte, at det nu er tanken at gennemføre indskuddet i Finansieringsinstituttet uden nogen ændring af paragraffen om at gå op til 100 mill. kr. med de 50 mill. kr., der allerede var sat af til dette formål. Jeg synes også, det er værd at bemærke, at i tilføjelsen til betænkningen understreger flertallet, at yderligere indskud bør ske, når statsfinanserne i øvrigt tillader det.

Hr. Knud Thomsen mente, at vi ved denne lejlighed havde forvekslet mål og midler, idet han var af den opfattelse, at statsrepræsentanterne skulle være målet i stedet for dette at skabe nogle bedre erhvervsmæssige muligheder. Jeg er meget ofte enig med min forgænger, men ikke i

denne vurdering. At kunne tro, at 2 repræsentanter af 9 skulle være et mål for indskud af 50 mill. kr., at kunne tro, at et institut af den valør, Finansieringsinstituttet har, ville acceptere en sådan målsætning, er at undervurdere både regeringen inklusive handelsministeren, og — måske især — det finansieringsinstitut og dets ledelse, som hr. Knud Thomsen kender så godt.

Der er ikke tale om nogen prøveklud for samfundsrepræsentation i banker og sparekasser og forsikringsselskaber; samfundsrepræsentation i pengeinstitutter, der udøver en mellemfunktion mellem samfundet og det øvrige erhvervsliv, er almenkendt i store dele af Europa og ville være blevet foreslået ved en ændring af bank- og sparekasseloven og forsikringsloven under alle omstændigheder.

Målet er, og det skal jeg endnu en gang understrege, at skabe en øget eksportaktivitet ved at yde særlige eksportformål fordelagtige lån, og dette mål har efter vor mening ikke kunnet opfyldes ved andre forslag, derunder det af hr. Knud Thomsen stillede, fordi andre forslag enten ikke ville give de samme rentefordele eller ikke kunne gennemføres uden en vis forstyrrelse af andre lånemuligheder, som det f. eks. kunne blive tilfældet ved optagelse og dermed udvidelse af nye grupperes lån i udlandet.

Til hr. Jens Peter Jensen, som nok er dette lovforslags skarpeste kritiker på sit partis vegne, skal jeg allerførst sige, at jeg er overordentlig skuffet over den tilføjelse, hans parti har ment det nødvendigt at sætte ind i tilføjelsen til betænkningen, nemlig at statsmagten trænger sig ind i Finansieringsinstituttet. Jeg tror nok, at det, vi skal gøre i de kommende år imellem erhverv og samfund, i højere grad er ikke at trænge os ind i hinanden, men at finde ind til hinanden, og jeg tror ikke, der er noget unormalt i, at erhvervslivet i stadig stigende grad har repræsentation i alle organer, der fordeler statsmidler til erhvervslivet, som det er tilfældet i egnsudviklingsrådet, i produktivitetsudvalget, i eksportkreditrådet m. v. På samme måde tror jeg, det er helt naturligt at tænke sig, at når staten stiller indtil 100 mill. kr. til rådighed for et formål, vil størstedelen af denne sal normalt finde det rimeligt, at de også følger disse midlers anvendelse dér, hvor der træffes beslutning